

Arrest

nr. 225 579 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. EL KHOURY *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij (T. S.), zijnde de partner van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij (V. J.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Vushtrri (Kosovo) en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. Op 4 februari 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen dat u tijdens de oorlog in Kosovo (1998-1999) het slachtoffer werd

van een aanranding door de Servische politie. Een jaar na de feiten besloot u, aangemoedigd door uw vader, uw leven te herpakken. U verloofde zich met uw huidige partner T. S. (...) (O.V. (...)). Omwille van problemen met uw familie die uw verloving niet goedkeurden vertrokken jullie naar Finland waar jullie een asielaanvraag indienden. Na een negatieve beslissing vertrokken jullie in 2004 naar Noorwegen waar jullie eveneens een asielaanvraag indienden. In 2005 werden jullie na een negatieve beslissing in het kader van jullie asielaanvraag vanuit Noorwegen teruggestuurd naar Kosovo. U vertelde noch in Finland noch in Noorwegen wat u tijdens de Kosovaarse oorlog was overkomen. T. (...) trok in bij zijn familie en u bij uw familie. Jullie verhuisden na twee jaar naar een huurwoning in Prishtinë (Kosovo). Uiteindelijk legde u de onenigheden omwille van uw relatie met T. S. (...) met uw familie bij. U werkte er achtereenvolgens in een textielfabriek, als schoonmaakster en als kapster. Uiteindelijk vond u werk in een hotel in Miloshevë (Kosovo), waar u instond voor de opmaak en schoonmaak van de feestzaal. Uw partner vond werk als bewaker van een verzekeringsmaatschappij en werkte in de bouw. Op 6 december 2011 sprak u uw minderjarige dochter A. (...) aan op haar teruggetrokkenheid. Uw dochter vertelde u uiteindelijk dat de zestien à zeventienjarige Al. U. (...), een buurjongen uit Albanië, uw dochter betastte en kuste. Hij dreigde er tegen A. (...) mee u en uw partner te vermoorden als ze jullie iets zou vertellen over het gebeuren. U lichtte uw partner in en stapte naar de politie om een aangifte te doen. Al. U. (...) werd later gearresteerd en veroordeeld tot twee jaar in een instelling voor minderjarigen en een inreisverbod van twee jaar voor Kosovo. U werd achteraf bedreigd door de broer van Al. U. (...). U hield zich vervolgens bezig met uw dochter, maar stopte met de haar voorgestelde psychologische ondersteuning omdat u de psychologe onprofessioneel en niet bekwaam vond. Enkele maanden na de gebeurtenis met A. (...) merkte u en uw oom, die arts is, gedragsveranderingen op bij uw partner. Hij kreeg medicatie voorgeschreven. Een tweetal maanden na het incident met uw dochter begon u anonieme dreigbrieven aan uw deur te vinden. U werd er in uitgescholden en men dreigde dat u nog ergere zaken zouden overkomen dan wat u in de oorlog had meegemaakt. U meende dat Al. U. (...) achter deze schrijfsels zat en u smeet de brieven weg zonder ergens aangifte te doen van de bedreigingen. Uiteindelijk kon u de hele situatie niet meer aan. In november-december 2012 verhuisde u naar Vushtrri en bracht u enkel uw moeder op de hoogte van wat uw dochter was overkomen. Uw partner bleef medisch opgevolgd worden. In Vushtrri ontving u opnieuw dreigbrieven en besloot u van woning te veranderen. U gooide de dreigbrieven weg en na het advies van een buur, die tevens politieagent was, besloot u dat het geen zin had om hiervoor klacht in te dienen. Een week voor jullie vertrek uit Kosovo zag u plots Al. U. (...) aan de schoolpoort van uw dochter staan. U diende klacht in bij de politie en vertelde wat u had gezien. De politie stelde dat ze U. (...) niet konden oppakken omdat hij toen niets concreet had gedaan. U kreeg het gevoel dat u geen gerechtigheid had gekregen en dat de Kosovaarse autoriteiten voor u niets deden. U besloot dat het niet meer veilig voor jullie was om in Kosovo te blijven. U ging naar het parket om documenten aangaande de rechtszaak van uw dochter. Omdat u niet wilde dat uw dochter hetzelfde leven zou hebben als u, besloot u meteen naar het buitenland te vertrekken. Op 24 september 2015 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing voor u en uw partner. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat er aan uw directe vluchtaanleiding, namelijk de problemen met Al. U. (...) na zijn vrijlating, geen geloof kon worden gehecht. Verder maakte u hoe dan ook niet aannemelijk dat u geen beroep kan doen op de hulp en bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Tevens werd gesteld dat de pesterijen waarvan uw dochter het slachtoffer werd, onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade. Wat betreft de aanranding in 1999 werd opgemerkt dat dit incident niet als uw rechtstreekse vluchtaanleiding kan beschouwd worden en dat u dit zelf niet als een asielmotief beschouwde. Voor wat betreft de (psycho)medische problemen van uw dochter en partner werd gesteld dat deze problemen hun oorsprong niet vinden in feiten die ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch dat deze feiten enig verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U maakte evenmin aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de aldaar aanwezige medische dienstverlening. Tot slot werd opgemerkt dat medische problemen an sich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 3 februari 2016 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u op dezelfde gronden als het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 februari 2018 dienden u en uw partner, zonder België verlaten te hebben, jullie huidige tweede verzoek tot internationale bescherming in. U blijft bij uw eerder aangehaalde asielmotieven, namelijk dat u angst heeft voor de bedreigingen van Al. U. (...) en zijn familie. Verder vreest u bij een terugkeer naar Kosovo problemen met de familie van uw partner. De problemen tussen u en de familie van uw partner begonnen reeds vanaf het moment dat u samen was met T. (...). Zij wilden u niet leren kennen aangezien zij u beschouwden als een prostituee omdat u het slachtoffer was van seksueel geweld tijdens de oorlog in Kosovo. U voegt toe dat jullie bij jullie terugkeer uit Noorwegen in 2005 geen plek hadden om te wonen en dat T. (...) samen met jullie

dochter A. (...) bij zijn familie introk. U was hier niet welkom en u trok in bij uw familie. U mocht A. (...) niet zien van de familie van uw partner. Ze lieten u tevens een document ondertekenen waarmee A. (...) de familienaam van T. (...) zou aannemen. Uw familie wou u niet helpen in uw strijd om A. (...) terug te krijgen en u stapte naar een vrouwenorganisatie in Prishtinë, "Woman for Woman". U vroeg hier om discrete hulp, maar werd doorverwezen naar een medewerker in Vushtri die u aanraadde om uw hele getuigenis - waaronder ook het feit dat u een slachtoffer was van seksueel geweld - schriftelijk aan hem te bezorgen. U zag dit echter niet zitten en u meende dat u geen concrete hulp zou krijgen. U vond en kreeg uiteindelijk hulp van een medewerker van een sociale organisatie in Vushtri die een bemiddeling opzette met T. (...) waardoor T. (...) een document ondertekende waardoor u het hoederecht over A. (...) kreeg. Hierop verhuisden u en T. (...) naar Prishtinë om ver weg te zijn van zijn familie. In 2012 verhuisden jullie opnieuw naar Vushtri. T. (...) was reeds ziek en kon u niet meer verdedigen tegen zijn familie. De problemen met de familie van uw partner bleven duren tot jullie vertrek uit Kosovo in februari 2015. T. (...) houdt nog steeds contact met zijn familie waarbij u in die gesprekken nog steeds beledigd wordt en afgelopen februari kreeg u onverwacht bezoek van de broer van T. (...), S. (...) die in Zweden woont, en uw broer B. (...), die in Duitsland woont. Tijdens dat bezoek haalden zij twee documenten boven waarvan zij wilden dat T. (...) ze tekende. U kon de documenten niet lang bekijken, maar u zag dat één handelde over het ouderlijke huis van T. (...) - dat hij erfde als oudste zoon - en een document betreffende de voogdij over jullie kinderen. U werd laatst ook gebeld door een van uw schoonzussen, Vj. (...), die vertelde dat haar echtgenoot R. (...) dezelfde ziekte heeft als T. (...). Zij was bang dat ze gedwongen zou worden te scheiden en dat zij haar kinderen zou moeten afstaan aan de familie van haar echtgenoot. Ze leek zich hier bij neer te leggen en ze vroeg raad aan u. U was echter woedend dat zij zich bij dat idee neerlegde. U vreest dan ook dat de familie van uw partner in Kosovo uw kinderen zal afnemen omdat u en uw partner niet wettelijk gehuwd zijn, omdat de kinderen volgens de traditie in Kosovo bij de vader en zijn familie horen, omdat uw partner omwille van zijn ziekte niet in staat zal zijn u te verdedigen tegen zijn familie, omdat de familie van uw partner uw oudste dochter reeds in het verleden van u heeft aangenomen, omdat u geen steun krijgt van uw eigen familie en omdat u geen middelen of bezittingen heeft in Kosovo. Ten slotte verklaarde u dat door wat u was overkomen tijdens de oorlog in Kosovo (1998-1999) u in de ogen van de familie van uw partner, en de Kosovaarse maatschappij in het algemeen, gezien wordt als een prostituee. Uw advocaat voegde toe dat u en uw partner geen toegang menen te kunnen krijgen tot degelijke gezondheidszorg in Kosovo. Zij wijst hierbij op de alarmerende psychische toestand van uw partner die gepaard gaat met wanideeën. Uw advocaat verwijst hierbij ook naar de vaststelling in het vonnis van 15 november 2017 van de Arbeidsrechtbank van Hoei dat uw partner niet in staat is terug te keren naar Kosovo omwille van medische redenen alsook naar een arrest van de Conseil du Contentieux des Etrangers nr. 190672 van 17 augustus 2017 waarbij een Albanese vrouw als vluchteling werd erkend ten gevolge van de mishandelingen van haar ondertussen overleden partner.

Ter staving van uw tweede verzoek diende u volgende documenten in: een kopie van uw identiteitskaart; een kopie van een foto van een woning die u bewoonde in Prishtinë; een kopie van een rapport van een opname van u op de spoeddienst van het Universitair Ziekenhuis van Prishtinë; een afschrift van uw verklaringen die u met behulp van uw sociaal-assistent liet optekenen; meerdere kopieën van medische documenten betreffende uw en uw partners (psycho)medische toestand en jullie behandeling een kopie van een brief en e-mails van uw advocaat, waarin zij inhoudelijke toelichting geeft bij uw verzoek en dit van uw partner en waarbij er gewezen wordt op jullie mentale toestand; kopieën van sociale rapporten van uw sociaal assistente werkzaam bij het Centre de Services et d'entreprises – Nouveau Saint Servais ASBL betreffende hun ervaringen met u tijdens hun begeleiding; een kopie van een vonnis van de Arbeidsrechtbank van Hoei, d.d. 15 november 2017, betreffende het verkrijgen van sociale hulp; een kopie van een verzoekschrift bij de Arbeidsrechtbank van Hoei, d.d. 14/05/2018, voor het verkrijgen van financiële hulp van het OCMW en aangepaste medische hulp van Fedasil; een kopie van het thematische dossier "Kosovo: Violence contre les femmes et retour des femmes seules" van het Schweizerische Flüchtlingshilfe; en een kopie van een rapport "Kosovo: traitement psychiatrique" van Organisation Suisse d'aide aux réfugiés. U maakte nog een tijdelijk reisdocument van uw dochter (uitgereikt door de Noorse autoriteiten op 12.2.2005) en een Kosovaars medisch attest van u over.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de ingediende medische attesten blijkt immers dat u niet in staat bent om een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal te hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te

komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een vraag tot inlichtingen gestuurd waarop u schriftelijk kon antwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Allereerst moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag deels steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, namelijk dat u na de aanranding van uw dochter A. (...) door Al. U. (...) problemen met hem en zijn familie kende. In dit verband dient beklemtoond te worden dat het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing nam onder andere omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Tevens werd volledigheidshalve opgemerkt dat, indien alsnog enig geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent, u niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hernam deze conclusies op 3 februari 2016. U diende geen beroep in tegen de beslissing van de Raad en bracht voor wat betreft uw vrees ten aanzien van Al. U. (...) in het kader van onderhavig verzoek geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige beoordeling zodat deze behouden blijft. U verwees immers zonder bijkomende inhoudelijke toelichting slechts summier naar uw vrees voor Al. U. (...) en diens familie zoals uiteengezet tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming (Vraag tot inlichtingen, antwoord op vraag 3 en 13).

Ook uw overige aangehaalde motieven kunnen niet weerhouden worden als voorgaand vermelde nieuwe elementen.

Voorts baseert u uw tweede verzoek op uw vrees problemen te kennen met uw schoonfamilie. U meent dat uw schoonfamilie, die u niet aanvaard ten gevolge van wat u overkomen is tijdens het gewapende conflict in 1999, uw kinderen zal afnemen. U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. U, die nooit problemen heeft gekend met de Kosovaarse autoriteiten (Vraag tot inlichtingen, antwoord op vraag 8), wendde zich aangaande de problemen met de familie van uw partner nooit tot de politie (Vraag tot inlichtingen, antwoord op vraag 3). U verklaarde dat u dit niet deed omdat u getuigenissen had van vriendinnen die naar de politie gingen, maar niet geholpen werden. U stelde dat iemand reeds zwaar gewond moet zijn voordat hij/zij gehoord kan worden en een klacht kan indienen. Bovendien houdt de politie zich volgens u niet bezig met psychologisch misbruik en is de politie ze niet erg gevoelig voor discriminatie, vooral niet wat betreft tegen vrouwen (Vraag tot inlichtingen, antwoord op vraag 3 en 7). Uw beweringen zijn evenwel niet in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De initiatieven van de overheid hebben er onder andere toe geleid dat tijdens de politieopleiding bijzondere aandacht geschonken wordt aan gendergerelateerd geweld en dat een "Domestic Violence Unit" werd opgericht. In elk politiestation is een dergelijke speciale politie-eenheid aanwezig, bestaande uit agenten, één vrouw en één man, die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten in verband met huiselijk geweld te behandelen en die 24 op 24 en 7 op 7 bereikbaar zijn. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd

moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. U stelde tevens dat er corruptie is in Kosovo en dat de politie ten dienste staat van diegene die de macht hebben (Vraag tot inlichtingen, antwoord op vraag 7). Wederom kunnen dergelijke verklaringen niet weerhouden worden. U maakt immers niet aannemelijk dat wat u betreft er sprake zou zijn van corruptie. Bovendien kan verwezen worden naar voorgaand vermelde maatregelen in geval van machtsmisbruik door agenten. Tevens verwees u naar uw ervaringen met de politie in 2015 die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming omstandig had uitgelegd (Vraag tot inlichtingen, antwoord op vraag 3). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opgemerkt dat uit uw verklaringen bleek dat u wel een beroep kon doen op de hulp van en bescherming door uw autoriteiten. Uit uw huidige verklaringen blijkt tevens dat u in het verleden reeds hulp vroeg aan een sociale organisatie die dicht bij de gemeente van Vushtrri stond. Zij hielpen u contact te leggen met T. (...), waarna hij een document ondertekende waarmee u de voogdij over A. (...) bekam (Vraag tot inlichtingen, antwoord op vraag 4).

Wat betreft het seksuele geweld dat u onderging gedurende de oorlog in Kosovo in 1999, dient vooreerst opgemerkt te worden dat in tegenstelling tot wat u verklaarde in uw tweede verzoek tot internationale bescherming (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15), deze feiten wel reeds aan bod zijn gekomen in uw eerste verzoek tot internationale bescherming. U verklaarde toen dat dit geen motief was voor uw verzoek tot internationale bescherming, dat diegene die u dat hadden aangedaan – de Serviërs – niet meer zouden terugkomen (1e verzoek CGVS IV, p. 17). Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelden dan ook dat dit bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding kon beschouwd worden. U verklaarde in uw tweede verzoek tot internationale bescherming dat u hierover moeilijk kan spreken, dat u uw toekomst in Kosovo hierdoor verloor en dat uw dochter die in 2011 ook seksueel geweld onderging ook geen toekomst meer heeft in Kosovo (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Er dient echter te worden vastgesteld dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u meer dan achttien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat uw vertrek is ingegeven door de feiten van tijdens het gewapende conflict. U verliet Kosovo namelijk naar aanleiding van wat uw dochter was overkomen en opdat u een gepaste medische behandeling voor uw dochter en partner zou kunnen verkrijgen. Dat de gemeenschap u een veroordelende blik werpt en u beschouwt als een prostituee ten gevolge van wat u overkomen is (Vraag tot inlichtingen, antwoord op vraag 1 en vraag 14) is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève, evenmin met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u na uw terugkeer uit Noorwegen in 2005 nog tien jaar in Kosovo woonde waar u een nieuw leven uitbouwde (1e verzoek CGVS IV, p. 5-6). Wat betreft de problemen met uw schoonfamilie ten gevolge van uw verleden dient verwezen te worden naar voorgaande motivering aangaande de beschikbare beschermingsmogelijkheden, waartoe u zich bovendien ook kan wenden indien u problemen krijgt met derden ten gevolge van het seksuele geweld van tijdens de oorlog. Hierbij kan tevens verwezen worden naar informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal betreffende de behandeling van slachtoffers van seksueel geweld tijdens de oorlog. In januari 2014 keurde de regering een actieplan voor de uitvoering van VN-Veiligheidsraad Resolutie 1325 over vrouwen, vrede en veiligheid goed. In maart 2014 wijzigde het parlement de wetgeving met het oog op de erkenning van slachtoffers van seksueel geweld tijdens de oorlog in Kosovo. De kwestie van seksueel geweld tijdens het conflict kreeg het voorbije jaar steeds meer aandacht van de politiek en het publiek. Wat betreft de (psycho)medische problemen van u, uw partner - waaronder waanideeën en problemen die ook erkend werden door de Arbeidsrechtbank van Hoei - en uw dochter, moet vooreerst gewezen worden op de

conclusies in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo werd gesteld dat de problemen van uw partner en dochter hun oorsprong niet vinden in feiten die ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch dat deze feiten enig verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U maakte evenmin aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de aldaar aanwezige medische dienstverlening. Tot slot werd opgemerkt dat medische problemen an sich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. U brengt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige appreciatie. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u persoonlijk niet antwoordde op de vragen hieromtrent in de Vraag tot inlichtingen die u werd toegestuurd (vraag tot inlichtingen, vraag 10). Uw advocaat vermeldde echter in haar begeleidende brief, d.d. 12 juni 2018, dat jullie menen geen toegang te krijgen tot degelijke gezondheidszorg in Kosovo. Zij verwees hierbij naar het vonnis van 15 november 2017 van de Arbeidsrechtbank van Hoei en een rapport van Osar van 4 juli 2016 waaruit blijkt dat er belangrijke bijkomende betalingen nodig zijn voor behandelingen. Het algemene karakter van dit rapport van Osar dat u indient, volstaat niet om te bewijzen dat jullie persoonlijk geen toegang hebben tot medische zorgen in Kosovo omwille van conventiegebonden redenen. Uw advocaat verwees ook naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 190672 van 17 augustus 2017, ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming. Hierbij dient opgemerkt te worden dat elke verzoek tot internationale bescherming op individuele merites wordt beoordeeld. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk dat jullie omwille van Conventiegebonden redenen geen toegang zouden hebben tot de in Kosovo aanwezige medische zorg. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

Het algemene karakter van de informatie die u indient, namelijk "Kosovo: violence contre les femmes et retour des femmes seules" van het Schweizerische Flüchtlingshilfe uit 2015 volstaat niet om te bewijzen dat de bescherming vanwege de autoriteiten niet doeltreffend zou zijn voor elke persoon uit Kosovo. De verzoeker moet namelijk in concreto en in zijn specifieke geval aantonen dat er, in het licht van deze informatie en van de feiten die hij aanbrengt, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, quod non in casu alleen op basis van de informatie die u voorlegt.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit staat hier niet ter discussie. Ook het feit dat uw dochter een reisdocument van de Noorse autoriteiten heeft ontvangen in 2005 wordt niet betwist. De (psycho)medische problemen van uw en uw partner worden hier niet in twijfel getrokken en werden hierboven reeds besproken. De foto's van uw woning in Pristinë tonen enkel een woning en volstaan niet om een vervolging of ernstige schade in uw hoofde af te leiden. De verklaringen die u met behulp van uw sociaal assistent liet optekenen en de toelichting die uw advocaat gaf in haar schrijven werden mee opgenomen in voorgaande motivering. De sociale rapporten van uw sociaal assistent geven enkel toelichting bij hun begeleiding van u, maar zijn niet van die aard om bovenstaande bevindingen te weerleggen. Het vonnis van en het verzoekschrift voor de Arbeidsrechtbank van Hoei tonen enkel aan dat jullie betrokken zijn in een procedure voor deze rechtbank betreffende het verkrijgen van (financiële) hulp, maar zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen weerleggen. De algemene informatie "Kosovo: Violence contre les femmes et retour des femmes seules" van het Schweizerische Flüchtlingshilfe en Kosovo: traitement psychiatrique" van Organisation Suisse d'aide aux réfugiés werd reeds hierboven besproken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Ook in het kader van het volgend verzoek van uw partner S. T. (...) werd een beslissing tot niet ontvankelijk verzoek genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 4 februari 2015 door verwerende partij op 24 september 2015 een weigeringsbeslissing werd genomen, waarbij geoordeeld werd dat aan de directe vluchtaanleiding van verzoekende partijen, namelijk de problemen met A. U. na zijn vrijlating, geen geloof kon worden gehecht en verzoekende partijen daarenboven niet aannemelijk maakten dat zij geen beroep kunnen doen op de hulp en bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Verder werd gesteld dat de pesterijen waarvan hun dochter het slachtoffer werd, onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade. Wat betreft de aanranding van tweede verzoekende partij in 1999 werd opgemerkt dat dit incident niet als haar rechtstreekse vluchtaanleiding kan beschouwd worden en dat zij dit zelf niet als een asielmotief beschouwde. Voor wat betreft de (psycho-)medische problemen van hun dochter en eerste verzoekende partij werd gesteld dat geen feiten of elementen werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat deze (psycho-)medische problemen hun oorsprong vinden in feiten die ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch dat deze enig verband houden met de criteria van de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin maakten zij aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de in Kosovo aanwezige medische dienstverlening. Tot slot werd nog opgemerkt dat medische problemen *an sich* niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming en werd erop gewezen dat voor een beoordeling van medische elementen zij een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dienen te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing van de commissaris-generaal werd bevestigd bij arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 februari 2016, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerder(e) verzoek(en) (RvS 15 september 2004, nr. X). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld

en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in een ander daglicht te stellen.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming, met name de problemen die zij zouden hebben gekend met A. U. en zijn familie na de aanranding van hun dochter A. door A. U. Daarnaast stelt tweede verzoekende partij nog dat zij vreest problemen te kennen met haar schoonfamilie en verder haalt zij ook het seksuele geweld dat zij onderging gedurende de oorlog in Kosovo in 1999 aan als asielmotief.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In hun verzoekschrift brengen verzoekende partijen geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissingen op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Inzake de bemerking van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming niet wilde spreken over haar verkrachting gedurende de oorlog van 1999, waarbij zij, verwijzend naar een artikel van 2007 gepubliceerd in het *British Journal of Psychiatry* aangaande de impact van seksueel geweld op de verklaringen afgelegd tijdens *Home Office* interviews (bijlage 11 van het verzoekschrift), benadrukken dat dit volstrekt normaal is voor een slachtoffer van dergelijk geweld, wijst de Raad er evenwel op dat door verwerende partij in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat deze feiten wel degelijk reeds aan bod zijn gekomen in het kader van het eerste verzoek tot internationale bescherming, doch dat tweede verzoekende partij toen verklaarde dat dit geen motief was voor haar verzoek tot internationale bescherming en dat diegene die haar dit hadden aangedaan – de Serviërs – niet meer zouden terugkomen, waardoor het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook stelden dat dit bezwaarlijk als haar rechtstreekse vluchtaanleiding kon worden beschouwd. Verder is de Raad van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissingen, in verband met de verklaringen van tweede verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming dat zij hierover moeilijk kan spreken, dat zij haar toekomst in Kosovo hierdoor verloor en dat haar dochter die in 2011 ook seksueel geweld onderging ook geen toekomst meer heeft in Kosovo, terecht concludeert dat nergens uit de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt dat zij meer dan achttien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat haar vertrek is ingegeven door de feiten van tijdens het gewapende conflict. Verwerende partij stelt in dit verband immers vast dat (i) tweede verzoekende partij Kosovo verliet naar aanleiding van wat haar dochter was overkomen en opdat zij een gepaste medische behandeling voor haar dochter en partner zou kunnen verkrijgen; (ii) het feit dat de gemeenschap haar een veroordelende blik werpt en haar beschouwt als een prostituee ten gevolge van wat haar overkomen is onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en (iii) uit de verklaringen van tweede verzoekende partij bovendien blijkt dat zij na haar terugkeer uit Noorwegen in 2005 nog tien jaar in Kosovo woonde waar zij een nieuw leven uitbouwde. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen bij die deze vaststellingen in een ander daglicht stellen. Zij betogen weliswaar dat verwerende partij de gevolgen van de verkrachting in 1999 onderschat en stellen dat al deze gevolgen, met name de niet erkenning door de autoriteiten, het feit dat tweede verzoekende partij geen bescherming kreeg, de uitsluiting van de samenleving, dat zij beschouwd werd als zijnde eerloos, en de opgelopen ernstige psychologische trauma's, vervolgingen betreffen in de zin van het Vluchtelingenverdrag, doch herhaalt de Raad dat uit de verklaringen van tweede verzoekende partij duidelijk blijkt dat de feiten uit 1999 noch de gevolgen ervan de rechtstreekse vluchtaanleiding betroffen van tweede verzoekende partij en dat zij voorts geen

feiten gepleegd op haar persoon ten gevolge van hetgeen haar in 1999 is overkomen aanhaalt die van die aard zijn dat zij gelijkgesteld kunnen worden met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar verzoekende partijen in dit verband nog verwijzen naar het rapport *“Wounds that burn our souls. Compensation for Kosovo’s wartime rape survivors, but still no justice.”* van Amnesty International van 2017 (bijlagen 5 en 7 van het verzoekschrift) aangaande de situatie van vrouwen die het slachtoffer werden van seksueel geweld gedurende de oorlog van 1998-1999, duidt de Raad erop dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over de impact op de slachtoffers van het seksueel geweld gedurende de oorlog van 1998-1999 niet volstaat om aan te tonen dat tweede verzoekende partij meer dan achttien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verder verwijzen verzoekende partijen in hun verzoekschrift naar verschillende rapporten en internetartikels teneinde aan te tonen dat zij voor hun problemen geenszins beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Uit wat volgt blijkt evenwel dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die desbetreffende motivering in de bestreden beslissingen in een ander daglicht stellen.

Wat betreft het door verzoekende partijen bijgebrachte rapport *“Kosovo (...) Information on violence and rape against women”* van het Refugee Documentation Centre of Ireland van 12 oktober 2010 (bijlage 12 van het verzoekschrift) en het internetartikel *“Violences domestiques au Kosovo: « ne pas deshonorer la famille »”* van *Le Courier des Balkans* van 23 september 2011 (bijlage 13 van het verzoekschrift), aangaande seksueel geweld tegen vrouwen in Kosovo, bemerkt de Raad dat deze rapporten dateren van respectievelijk 2010 en 2011, en dat hieruit dan ook geen conclusies kunnen worden getrokken inzake de huidige beschermingsmogelijkheden in Kosovo voor slachtoffers van gender gerelateerd geweld. Deze informatie doet dan ook geenszins afbreuk aan de recentere informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert (administratief dossier T. S., stuk 11, map landeninformatie, delen 3-12; administratief dossier V. J., stuk 17, map landeninformatie, delen 1-10).

Waar verzoekende partijen verder nog als bijlage bij hun verzoekschrift het internetartikel *“Droits des femmes au Kosovo: Le fabuleux destin de la résolution 1325”* van *Le Courier des Balkans* van 7 maart 2014 voegen (bijlage 14), bemerkt de Raad dat deze informatie evenmin afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen, aangezien hierin slechts bepaalde maatregelen van de Kosovaarse autoriteiten ter bescherming van de slachtoffers van seksueel geweld tijdens de oorlog in Kosovo, die ook in de bestreden beslissingen worden aangehaald, opgenoemd worden, meer bepaald het feit dat de regering in januari 2014 een actieplan goedkeurde voor de uitvoering van de VN-Veilighedsraad Resolutie 1325 over vrouwen, vrede en veiligheid, en de wetgevende initiatieven in 2014 met het oog op de erkenning van slachtoffers van seksueel geweld tijdens de oorlog in Kosovo.

Wat betreft het rapport *“Rapport de mission en République du Kosovo”* van OFPRA van juni 2015 (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat ook uit dit rapport blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten zich bewust zijn van de problematiek van gender gerelateerd geweld in hun land en maatregelen nemen ter bestrijding van deze problematiek. Uit het rapport blijken tevens de initiatieven die werden genomen door de Kosovaarse autoriteiten teneinde tegemoet te komen aan de verzuchtingen van de slachtoffers van het seksuele geweld tijdens de oorlog. Deze informatie bevestigt dan ook slechts dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun origine, en tevens voor wat betreft gender gerelateerde problemen, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Waar zij in dit verband ten slotte nog verwijzen naar en citeren uit het rapport *“Kosovo: violence contre les femmes et retour des femmes seules”* van *Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR* van 7 oktober 2015, bemerkt de Raad dat tweede verzoekende partij dit rapport reeds bijbracht (administratief dossier V. J., stuk 16, map documenten, deel 6) en dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissingen reeds terecht motiveert dat het algemene karakter van deze informatie niet volstaat om te bewijzen dat de bescherming vanwege de autoriteiten niet doeltreffend zou zijn voor elke persoon uit Kosovo, aangezien de verzoeker om internationale bescherming *in concreto* in zijn specifieke geval dient aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de feiten die hij aanbrengt, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, *quod non in casu*.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar het arrest nr. 127 434 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 juli 2014, wijst de Raad erop dat dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar verzoekende partijen in gebreke blijven.

Verder bemerkt de Raad nog dat ook een loutere verwijzing naar de UNHCR *Guidelines on the Protection of Refugee Women* van juli 1991 (bijlage 6), dat geen afdwingbare rechtsregels bevat en louter algemene aanbevelingen betreft, niet kan volstaan om de vaststellingen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoekende partijen nog duiden op de psychologische problemen van tweede verzoekende partij en in dit verband als bijlage bij hun verzoekschrift een psychologisch rapport van 26 januari 2018 (bijlage 8), een psychologisch rapport van 10 juli 2018 (bijlage 9), een schrijven van haar sociaal assistent van juli 2018 (bijlage 10) en een medisch attest van 20 april 2018 (bijlage 15) voegen, bemerkt de Raad dat deze psychologische problemen, die volgens de psychologische rapporten en het medisch attest het gevolg zijn van hetgeen haar tijdens de oorlog is overkomen, hetgeen haar dochter is overkomen, de (psycho-)medische problemen van haar partner en de onzekere situatie waarin zij zich thans bevinden, op zich niet volstaan om een actuele vrees voor vervolging of ernstige schade in hoofde van verzoekende partijen aan te tonen. Verder bemerkt de Raad nog dat er evenmin aanwijzingen voorhanden zijn dat tweede verzoekende partij omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, in geval van terugkeer, in Kosovo verstoken zou blijven van de nodige medische en socio-psychologische begeleiding voor haar medische problematiek. De Raad duidt erop dat medische problemen *an sich* niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Indien verzoekende partijen een verblijfsmachtiging wensen te bekomen op basis van medische gronden, dienen zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

2.2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.6. Per aangetekend schrijven van 17 september 2018 brengen verzoekende partijen nog “een kopie van een vonnis van de Arbeidsrechtbank van Hoesi, dat het OCMW veroordeelt tot het toekennen van een sociale steun, gelet op de medische onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst, waarbij ook wordt bevestigd dat gelet op de verkrachting die Mevrouw J. (...) en haar dochter hebben ondergaan, zij geen bescherming kunnen krijgen in Kosovo en volledig worden verworpen en gestigmatiseerd” bij (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

De Raad is evenwel van oordeel dat dit vonnis geen afbreuk doet aan het voorgaande.

In het vonnis wordt gesteld dat verzoekende partijen zich medisch in de onmogelijkheid bevinden om terug te keren naar hun land van herkomst daar er in Kosovo onvoldoende mogelijkheden zijn voor de behandeling van hun (psycho-)medische problemen. De Raad herhaalt evenwel dat medische problemen *an sich* niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen van subsidiaire bescherming en dat indien verzoekende partijen een verblijfsmachtiging wensen te bekomen op basis van medische gronden, zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen te volgen.

Verder wordt in het vonnis nog opgemerkt dat slachtoffers van seksueel geweld niet serieus worden genomen door de politie in Kosovo. De Raad stelt evenwel vast dat uit het vonnis blijkt dat de arbeidsrechtbank zich dienaangaande slechts baseert op één enkel rapport van OSAR van 4 juli 2016. De Raad onderstreept dat uit het geheel van de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde uitgebreide recente informatie (administratief dossier T. S., stuk 11, map landeninformatie, delen 3-12; administratief dossier V. J., stuk 17, map landeninformatie, delen 1-10), die afkomstig is van verschillende objectieve bronnen, echter blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun origine, en tevens voor wat betreft gender gerelateerde problemen, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Uit diezelfde informatie blijkt overigens dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan

leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Zij het ten slotte nog benadrukt dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in verband met de aanranding van hun dochter A., vier jaar voor hun vertrek uit Kosovo, reeds uitvoerig werd vastgesteld dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk optraden nu de dader uiteindelijk werd opgepakt en veroordeeld. Ook werd hun dochter (psycho-)medische hulpverlening door de Kosovaarse autoriteiten aangeboden. Dat zij niet serieus werden genomen blijkt *in casu* dan ook geenszins.

2.2.7. Waar verzoekende partijen per aangetekend schrijven d.d. 12 juli 2019 een geïnventariseerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Immers beperkt verzoekende partij zich tot een loutere opsomming van de door haar bijgebrachte stukken zonder ook maar enigszins aan te geven wat zij met deze stukken wenst aan te tonen. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de verklaringen van tweede verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de nieuwe elementen die zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert, de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier T. S., stukken 10-12; administratief dossier V. J., stukken 16-18). Verder blijkt dat tweede verzoekende partij in haar antwoord van 12 juni 2018 op de vraag tot inlichtingen van het Commissariaat-generaal de kans kreeg om verdere duiding te geven bij de door haar bijgebrachte nieuwe elementen. Eerste verzoekende partij was niet in staat verklaringen af te leggen omwille van medische redenen, maar zij sluit zich, volgens haar partner en haar advocaat, aan bij de verklaringen van haar partner V. J. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT